

ВЕСТНИКАРИ.

I.

Тримата си сбраха главитѣ и зашушукаха. Ицката каза:

— Тукъ те чакаме. Ако нѣма макара, намери конци. И гранче да донесешъ, пакъ става.

Милко не се решавахе още. На прозореца, въ малката стая, има макара. Цѣла-целненична макара. И концитѣ ѝ сж здрави, здрави. . . Бива си ги.

— Ний да пуснемъ хвѣрчилото веднажъ . . . — шепнѣше Перчо. — После пакъ ще ги навиемъ. Нѣма да се познае!

Милко още се чудѣше.

— Страхъ ме е, — смутолеви той. — Ами, ако я потърсятъ?

— Вижъ какъвъ си плашалю! — сърдѣше се Ицката. — По туй време никой не шие. . .

— Никой, я! — добави Перчо.

Милко се замисли. Той знае кжде е и макарата, и концитѣ, и гранчето. . . Ще влѣзе въ къщи, ще вземе кое да е и — туй то. Ами после? Ами, ако дотрѣбватъ за нѣщо, пѣкъ ги нѣма?

— Не, не може, — решава въ ума си той. И пакъ се обрѣква. — А хвѣрчилото? Направено, готово, пѣкъ не хвѣрчи. Защо? Зарадъ нищо и никакви конци. Че какво има? Концитѣ сж си конци. Да похвѣрка малко хвѣрчилото — на ти концитѣ.

Може, — решава въ ума си Милко. А после каза:

— Чакайте ме!

Ицката и Перчо се облегнаха на стобора. Милко влѣзе въ къщи.

II.

Нѣщо брѣмчи леко изъ въздуха. Тримата, наведени, гласятъ хвѣрчилото. Ицката дига главата си, раглежда и казва: